

Het verhaal achter de boordlantaarns

Op 21 januari 1919 werd Philippus (4-12-1877), schipper te Zaandam, in het kadaster van Amsterdam te boekgesteld als eigenaar van het stalen motorschip Bregetta. Opa betaalde een pittige prijs van f 18.000. Het schip is in 1914 gebouwd op de Tsaar Peterwerf te Zaandam, mat 96 ton en had de afmetingen 23 x 4,85 meter. De motor was destijds een 15 (!) pk Honig gloeikopmotor. In 1929 liet opa, toen woonachtig te Wormerveer, zijn schip opnieuw te boekstellen. Het kreeg daarbij het brandmerk 1089 B Amst 1929. Het kleine torretje werd vervangen door een heuse 30pk sterke 1 cilinder Kromhoutmotor

Opa op het voorschip van de feestelijk gepavoiseerde Bregetta aan de Wormerdijk

De Bregetta voer jarenlang op contract voor Wessanen's Koninklijke Fabrieken te Wormerveer. Mijn vader Juko, die ook enkele jaren op de coaster Antilope van zijn oom Rente als stuurman had gevaren, voer al vroeg mee als stuurman/knecht.

In de oorlogsjaren werd het schip ingezet om graan te vervoeren tussen Friesland en de Zaan. Soms belaagd door bombardementen en mitrailleurvuur werd met steunzeiltje in konvooi over het IJsselmeer gevaren.

In 1946 richtten opa en pa Juko een VoF Ph.Wester & Zoon op. Opa tekende een schuldbekentenis van f 3.275 voor pa Juuk als "loon over al de jaren gedurende welke laatstgenoemde bij hem in het schippersbedrijf is werkzaam geweest" Edoch kon de schuld slechts opgevorderd worden bij overlijden van opa. De weduwen voorziening bestond uit de levenslange toekenning van 20 gulden per week aan oma en bij eerder overlijden van Juko, zou opa in 5 jaartermijnen de f 3.275 aan mijn moeder betalen.

Opa verkocht het schip voor de officieel geschatte waarde van 10.000 gulden aan de VoF. een resthypotheek van f 3.450 werd meegenomen, opa bracht f 3.275 in en pa Juco f 3.275 in de vorm van de eerdergenoemde schuldbekentenis. Vader en zoon waren nu 50% eigenaar van de Bregatta.

Toen opa in 1948 (ruim 70 jaar oud!) het varen voor gezien hield, werd de Bregatta voor 14.000 gulden aan Wessanen verkocht. De koopprijs werd gebruikt voor beider inkoop in het pensioenfonds van Wessanen. Opa loste zijn schuld aan pa Juco af die daarmee het huis van opa kocht. Ongetwijfeld is dat net zoals dat voorheen tussen hen altijd geschiedde met gesloten beurs gegaan.

Pa Juco kwam in loondienst van Wessanen en voer tot ver na zijn pensioen als schipper op zijn 'eigen' schip. In 1958 werd het schip met 5 meter verlengd, waardoor de tonnenmaat 123 ton werd. De Kromhout werd vervangen door een 2 cilinder 60 pk Rennes motor, die tot heden nog dienst doet. De houten mast werd vervangen door een stalen en de giek flink verlengd. Vele vakanties, weekenden, feestdagen werden varende doorgebracht op de Bregatta. Een famous uitje was altijd de tocht naar Schoorldam op Hemelvaartsdag.

Vele familieleden en vrienden voeren mee en in lange stoet ging het dan richting klimduin van Schoorl.

Uitje Schoorl met ooms, tantes, neven en nichtjes. Linksachter mijn moeder, zwanger van mijn oudste broer

Vaak hebben mijn broertje Juco en ik met veel plezier als knecht door heel Nederland gevaren.

De Bregatta werd, nadat mijn vader gestopt was (in 1970 werd hij 65 jaar, voer echter nog enkele jaren door om een extra centje voor het nog redelijk jonge gezin te verdienen), steeds minder ingezet. Het wegvervoer had de kleinere vrachten overgenomen.

In 1980 kocht mijn broer Juco voor 17.000 gulden de Bregatta van Wessanen. Hij bouwde het schip om tot woonschip en heeft naast veelal intensief verbouwingsleed ook veel plezier gehad van het schip.

In 1991 is het schip voor 90.000 gulden verkocht aan de huidige eigenares. Na enige jaren gespot te zijn in Amsterdam (met de Laura G hebben we haar diverse keren voorbij geroeid in de IJ-haven) is ze verhuisd naar Almere, waar ze in alle rust haar jaren slijt. Zo af en toe gaat ze op reis en laat ze zich zien, zoals afgelopen jaar tijdens het evenement van de Stichting Groninger Welvaart.

De Bregatta in Almere

Zo,nu weet jullie waar de twee boordlantaarns, die ik als ventje van vijf al vanonder de kap van het vooronder wegzeulde en ze vervolgens de poortenbakken in hevelde, hebben dienstgedaan. Blij verrast was ik. Niet alleen ze als cadeau van Juco te krijgen, maar nog meer dat ze er nog zijn! In de 60-ger jaren werden de olielampen immers vervangen door zwart plastic elektrische lantaarntjes.

Ik zal ze opknappen en in overleg met Cora een toepasselijke plekje bezorgen.

Bedankt Juco.

met Juco